

הזכמת נשים

דברים יקרים מלכ אל לנ
מאת הרבנית
נעמי טמאלי תליט"א
אסת חבר למור ועט"ר
הגה"צ רבינו
בניהו טמאלי תליט"א
ראש ישיבת המקובלים
נהר שלום תכנ"ץ

פרשת שמעוני התשוב"ג

זהירות ממאכלות אסורות

דרשו רבותינו (יומא לט.) תנא דבי רבי ישמעאל: עבירה מטממת לבו של אדם שנאמר "ונטמתם במ", אל תקרא "ונטמתם" אלא "ונטמטם" היינו שהלב נעשה אטום לדברים של קדושה.

בשום איסורים שבתורה אין אנו מוצאים ביטויים כה חריפים בפי התורה, כמו שאנו רואים בפרשת שמיני בענין מאכלות אסורות. שמונה פעמים מוזכרות בפרשת שמיני המילים "טמא" ו"טמאים" ועשר פעמים המילים "שקץ" ו"תשקצו".

משמע מכאן שמאכל אסור משוקץ ומתועב הוא עד למאוד ויש להתרחק מסכנתו כמפני סכנת אש.

וכבר כתב הרמח"ל על כן בספרו "מסילת ישרים" כי המאכלות האסורות מכניסות טומאה ממש בלבו ונפשו של האדם. המאכלות האסורות מלבד עצם איסור אכילתם שהם דברים טמאים, הם גורמים נזק לאוכל בכך שלבו נעשה מטומטם.

הרמ"א (שולחן ערוך יורה דעה סי' פא סעי' ז) פוסק, שלא לתת לתינוק לאכול דברים אסורים כי זה יזיק לו לכשיגדל. והש"ך מוסיף שיש למנוע את הקטן מלאכול דברים אסורים משום ש"מטמטם הלב וגורם לו טבע רע".

ועד כמה חמור העניין נלמד מהירושלמי (חגיגה טו.) שם מסופר על אמו של אלישע בן אבויה בזמן שהייתה מעוברת עברה פעם לפני מקום של עבודה-זרה והריחה אוכל אסור והתאוותה לאותו אוכל ואבלה ממנו ואותו האוכל האסור היה מפעפע בגופה כארס של נחש. והנה לאחר שגדל בנה אלישע בן אבויה ונהיה לגדול בתורה והיה מן הארבעה שנכנסו לפרד"ס והיה לרבו של רבי מאיר בעל הנס, בכל זאת נשאר בו הארס של אותה אכילה למרות שלא היתה זו אכילה שלו אלא של אמו. ואף שהיתה זו אכילה של היתר, שכן שנינו (יומא פב:): מעוברת שהריחה והתאוותה לאיזה מאכל, מאכילים אותה אפילו ביום הכיפורים, בכל זאת נתערב הארס בדמו ובנפשו נולד עמו וגדל עמו עד שהבשילו פירותיו ונעשה "אחר"! שכפר בתורה ורחמנא ליצלן.

רואים מכאן שבמאכלות אסורות ההשפעה היא כמו של קרינה שהיא מזיקה פנימה אך האדם לא חש אותה בעצמותיו או בבשרו. אך היא עושה את פעולתה וחודרת פנימה ורק לאחר זמן ניכרות תוצאותיה. אדם שאכל מאכל שאינו כשר אינו חש בסכנה האורבת לו, הוא אינו מרגיש כי הוא ביצע איזה שהוא איסור, אך אל יתפלא אז אם יראה את בניו מנבלים פיהם, או שמוחם אטום מלקלוט דברי קדושה.

מסופר על רב אחד שנזדמן לרגל עסקיו לעיר רחוקה וכשהרעב הציק לו חיפש מסעדה כשרה. כשהגיע למסעדה מסוימת פקפק והיסס אם לאכול שם, כי הרגיש שבעל המסעדה ריק ופוחז.

אשרת
חילי
מי ימצא
זרחוק
מפנינים
מכרה

המשך בעמוד הבא

חכמת נשים

אמר לו בעל המסעדה "יהודי חביבי, אל לן להסס בכשרות, הבט למעלה וראה את תמונתו של הבנא סאלי שתלויה על הקיר, והוי זה סימן שהכל כשר". ענה לו הרב "אם היה להיפך הייתי מסכים לאכול, דהיינו שתמונתך הייתה תלויה על הקיר והבנא סאלי היה בעל המסעדה..."

וידוע מה שכותב הרמב"ם, שהמאכלים שאוכל האדם ומכניסם לגופו, יוצרים דם. הדם זורם אל הכבד ומשם ללב. בלב עובר הדם תהליך זיקוק והחלק הנקי מועבר אל המוח שבו נמצאים כלי המחשבה ושם מקום שכלו של אדם.

יהודי ירא שמים שנוהר בשולחנו שלא יעלה עליו מצרך שכשרותו מפוקפקת וכל סעודותיו מכילות רק מאכלים המותרים באכילה, אותם מאכלים כשרים יוצרים בגופו דם כשר ומזוכך, שבכוחו לעדן את המוח ולהשפיע לו מחשבות טהורות וקדושות. הוא מסוגל להשיג את האלוקות גם בהיותו עלי אדמות ומוחו הנקי מדם מפוגל יכול לרדת לסוף דעתם של רבותינו ולהבין לאישורם את מאמריהם.

ככל שנוהר יותר ממאכלים, יתקדשו יותר רמ"ח איברנו ושכלונו מתקרב יותר אל השכל האלוקי שבתורה הקדושה.

לפיכך התנאים והאמוראים ששמרו על גופם מכל משמר ונוהרו מלהתגאל במאכלות אסורות, האיר שכלם באור יקרות. רוח הקודש שרתה עליהם להבין מעשה מרכבה ולדעת לפרש כל מאמר סתום בתורתנו הקדושה וזאת משום שעל נשמתם שרתה רוח אלוקית.

ה' יזכנו לשמור את פינו מכל משמר מלהכניס לפינו מאכלות מגואלות ואסורות, ובכך להתקדש ולראות את נשמותיהם של בננו ובנותינו מאירים ומזהירים, ותשרה עלינו רוח הקדושה שהקב"ה טבע ביהודים.

נסיים בסיפור מהגאון רבי משה פינשטיין זצ"ל שבאו אליו זוג שביקשו ממנו כי הם מוכנים להתקרב ולהתחזק בדבר אחד בלבד, ושהרב ימליץ להם על המצווה החשובה יותר שכדאי שיקיימו. אולי שבת או טהרת המשפחה וכדו'.

לתדהמתם ענה להם הרב: תאכלו אוכל כשר בלבד. הם לא הבינו. רק שאלו: זה הכל?! והרב אמר להם שיבואו אליו בעוד תקופה מסויימת. לאחר זמן שבאו שוב אל הרב, אמרו לו כי הם כבר שומרים חלקים נכבדים ביהדות, רק אינם מבינים למה הכשרות היתה החשובה ביותר.

השיב להם הרב: כשיהודי אינו אוכל מאכלות המטמטמים את ליבו, אור היהודי זורח בקרבו, ובכך יש לו חשק לקיים את כל המצוות. ה' יזכנו.

בברכת שבת שלום

נעמי שמואלי

מעשיות וחיזוקים

על רבינו מרדכי שרעבי זע"א

אהבת ישראל

שעות קבלת הקהל בבית רבינו היו בדרך כלל, בין השעות תשע לאחת עשרה בבוקר, פעמים רבות שהיתה נמשכת קבלת הקהל עד השעה שתים עשרה, והשמש היה מכניס את האנשים לפי הרשימה הנמצאת לפניו, עד שהיו נגשים כל האנשים שהיו ממתנים בחצר הקדושה.

כמה פעמים אף נמשכה קבלת הקהל יתר על המידה ועברה את השעות הנ"ל, וכבר רבינו היה עייף מידי, ושאל את השמש אם יש עוד אנשים בחוץ, וענה לו שיש עוד שבעה אנשים הממתנים בחוץ... נענה רבינו ואמר: אין דבר תכניס אותם, אסור לצער אותם שילכו ויבואו שוב, וקבלם באהבה ושמחה...

לחם שזם

המצרכים:

חצי קילו קמח	לציפוי:
רבע כוס סוכר	רבע כוס שמן זית
1 כוס מים פושרים	1 כפית שזם כתוש
1 כף שמרים יבשים	פלפל שחור גרום
2 כפיות מלח שטוחות	מלח
50 גר' חמאה מומסת או רבע כוס שמן	(1 כפית פטרוזליה מיובשת)
חלמון	
1 ביצה שלימה (ביצה טרופה להברשה)	

אופן ההכנה:

1. לעבד לבצק ולהתפיח עד להכפלה.
2. לחלק לשמונה, לגלגל לנקניק, ולקשור או ליצור כל צורה שתהיה.
3. לסדר בתבנית ולהתפיח, ולהבריש בביצה.
4. לאפות בתנור על חום בינוני 15 דק' עד שנהיה זהוב.
5. לערבב את מצרכי הציפוי ולהבריש ישר שיוצא מהתנור. אפשר לפזר מלמעלה פטרוזליה.

לבריאות ובהצלחה
שבת שלום